

صلاح در مهمان شدن است!

ما در دنیا و آخرت میهمان خدا هستیم. آداب میهمانی را باید رعایت کرد. باید در بدو ورود صاحب خانه را ملاقات کرد، بعد هر جا که گفت بنشین نشست و هر چه پذیرایی کرد بهره برد و به صاحب خانه فرمان نداد و جز آنچه آماده کرده نخواست و دل به وسایل و منزل صاحبخانه نیست و آرزوی مالکیت آنها را نکرد. ... تنها و وظیفه مهمان این است که هر چه هم به او داد بگیرد و نگوید کم است یا چیزی دیگری می خواهم. از مهمان بابت آنچه در مهمانی خورده است سؤال و مؤاخذه نمی کنند مهمان نه در دنیا و نه در آخرت حساب و کتاب ندارد، پس صلاح در مهمان شدن است که خیر دنیا و آخرت در آن است. هزار غم به دل صاحبخانه است که یکی به دل مهمان راه ندارد. در زندگی، خودت را مهمان خدا بدان تا راحت شوی.

[حاج اسماعیل دولابی، مصباح الهدی، ص ۴۵]

ندارد دَمَت در درونم اثر / که دارم ز حال درونت خبر!

ندارد دَمَت در درونم اثر / که دارم ز حال درونت خبر
تو ای خواجه، هستی چو محتاج پند / نباشد به کس، پند تو سودمند.
... یک آیه در قرآن هست در مذمت علمایی که به مردم می گویند. اما خودشان به گفته هایشان عمل نمی کنند. که: «كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ». "یعنی" از حیث غضب. نزد خدا، بزرگ است که چیزی بگویند که به آن عمل نمی کنید. این آیه علمایی را مذمت می کند که مردم را ارشاد می کنند. در منبرها سخنرانی ها می کنند. که دنیا بد است. دنیا فلان است. اما وقتی انسان به خانه آنها می رود. می بیند که به چه قالی هایی! چه مبل و صندلی هایی! چه لوسترهایی! چه سنگ مرمری! همه اش از عرفان و خدا می گوید. اما خانه اش به این حرفها نمی خورد. انشاء الله شما این جور نباشید. "آشبخ محمد حسین زاهد" که از عرفان و زهد می گفت. وقتی به خانه اش هم می رفتی. می دیدی که خانه اش هم با حرف هایش یکی است. دو تا اتاق اجاره ای داشت. با دوتا گلیم. یا وقتی به خانه "آشبخ جواد خراسانی" می رفتی. گلیم توی اتاقش انداخته بود. علمای سابق زندگی خیلی ساده ای داشتند. پس این آیه را حفظ کنید که: «كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ». "یعنی" از حیث غضب. نزد خدا بزرگ است که چیزی بگویند که به آن عمل نمی کنید. "پس کسی که خدا بیشتر به او غضب می کند. آن کسی است که چیزی را بگوید که خودش به آن عمل نمی کند. خدا کند که ما این گونه نباشیم. خدا کند که ما هر چه به مردم می گوییم. خودمان به آن عمل کنیم. والا اگر عمل نکنیم. این آیه در مذمت ماست. این آیه را گاهی بخوانید. خودتان به خودتان خطاب کنید که: "مبادا ما مردم را نصیحت کنیم که به نامحرم نگاه نکنید. اما خودمان نگاه کنیم. غیبت نکنید. اما خودمان غیبت کنیم. محبت دنیا نداشته باشید. اما خودمان محبت دنیا داشته باشیم. به مردم بگوییم. اما خودمان عمل نکنیم."

[گناهان کبیره، آیت الله مجتهدی تهرانی]

جامعه ایده آل!

پرسیدم: « علی آقا، شنیدم بچه های لشکر انصار شما رو خیلی دوست دارن. می گن شما از توی زندانیا جرم بالاها و اعدامیا رو می برید جبهه و اون قدر روشن کار می کنید که یه آدم دیگه ای می شن! » علی آقا لیخندی زد و پرسید: « از کی شنیده ی؟ » با افتخار و غرور جواب دادم: « خُب شنیدهم دیگه. » بعد خیلی با ادب مثل گزارشگر ها پرسیدم: « این آدمها خطرناک نیستن؟ تا به حال مشکلی براتون پیش نیآورده ان؟ » علی آقا با اطمینان گفت: « نه اصلاً و ابداً. من به نیروهام همیشه می گم ... شما هم نیروی خودی شدید. اخلاق تو یه جامعه حرف اول میزنه. اگه ما روی اخلاقیات خوب کار کنیم، جامعه ایده آلی داریم. اگه اخلاق افراد یه جامعه اسلامی درست باشه، کشور مدینه فاضله می شه. ما باید وارد قلب و دل مردم جامعه بشیم تا مملکت در مسیر الهی قرار بگیره. من سعی می کنم با نیروهام این طوری باشم و تنها چیزی هم که تو زندگی خیلی خوشحالم می کنه اینه که یه آدمی که در مسیر اشتباه راه می رفته بیارم تو مسیر اصلی و الهی. امام فرمودن: جبهه دانشگاه آدم سازیه. اگه ما پیرو خط امامیم، باید عامل به فرمایش های امام باشیم. »

[گلستان یازدهم، خاطرات همسر سردار شهید علی چیت سازیان،

تهران سوره مهر، چاپ سوم، ۱۳۹۵، ص ۱۱۷ و ۱۱۸.]

سؤال

اگر شرکای من حساب سال خمسی نداشته باشند، تکلیف من چیست؟

جواب

بر هر یک از شرکاء واجب است که حقوق شرعی سهام خود را بپردازند و اگر بقیه شریکها آن را پرداخت نمی کنند شما باید به وظیفه خود عمل نموده و خمس خود را پرداخت کنید.

[برگرفته از استفتائات امام خامنه ای در پایگاه Khamenei.ir]